ÎN 7 ZILE

● PARCĂ NE LIPSEȘTE CEVA... ● BILANȚ ȘI PERSPECTIVĂ ● DECEMBRIE NU E LUNĂ PENTRU FOTBAL ● LUCESCU LĂRGEȘTE CONȚINUTUL NOȚIUNII DE „FAIR-PLAY" ● VĂ INVITĂM SĂ VĂ FACEȚI ALEGEREA ● VELEITĂȚI CARE SE CONFIRMĂ

Farmecul campionatului este o realitate ; nici o competiție **internă**, de alt gen, nu l-ar putea înlocui. Dar, să mărturisim că — trecînd și meciul cu Cehoslovacia și cel cu Țara Galilor — **parcă ne lipsește, totuși, ceva...** Discuțiile asupra echipei naționale, emoțiile și calculele cu care întîmpinăm aproape fiecare angajare a „tricolorilor", fie ea și amicală, interesul cu care mergem la meciurile de campionat, pentru a vedea dacă Răducanu mai gafează, dacă Năstase poate fi o soluție sau dacă Neagu își revine la forma care l-a recomandat de atîtea ori ca „puncheur" al atacului reprezentativ, toate acestea nu pot fi suplinite de un final de sezon relativ tern, care n-are nici măcar atributul pronunțării verdictului în disputa titlului sau cea a retrogradării și care, în plus (sau, ca sens, în minus...) vine și cu **dezavantajul unei aglomerări de program cam nefaste**, mai ales acum, în condițiile unei premature înrăutățiri a vremii.

Duminica aceasta, de exemplu, presupusul „apetit de campionat" a fost sever infirmat. Internaționalii lui Dinamo n-au atras decît circa 6 000 de spectatori ; răsfățații Giuleștiului, dacă au adunat, la un meci care suporterilor lor le promitea... „chermeză", vreo 2 000 **de spectatori...** Nici revelația turului, Sport Club Bacău, față de care s-ar presupune că publicul local manifestă acum un special atașament, n-a atras mai mult de 5 000 de spectatori, după cum, la Iași, credeam că va veni mai multă lume la mult trîmbițata întîlnire Poli — Steaua.

Întrebat, într-o conferință de presă, cu ocazia vizitei recente la București, care e poziția U.E.F.A. față de **proiectul unui campionat european interclubur cu caracter permanent**, dl. Gustav Wiederkehr se îndoia de șorții de reușită ai unei atari competiții, pornind de la ideea că **scoaterea unei echipe campioane, chiar numai pentru un an, din campionatul său național ar prejudicia interesului publicului față de intrecerea maximă internă**. Premisa este discutabilă... Oare atracția actualei noastre Divizii A este mai mare decît dacă s-ar fi disputat — luăm exemplul cel mai recent — fără Dinamo București, pe care l-am fi văzut sau urmărit în meciuri duminicale cu Ajax Amsterdam, Arsenal Londra, T.S.K.A. Moscova, Benfica Lisabona sau Standard Liege ?...

Opinia publică fotbalistică de la noi are reale motive de satisfacție după bilanțul 1971 al echipei naționale, pe care — de altfel — îl publicăm în paginile de mijloc ale numărului de azi.

Faptul că am cîștigat grupa preliminară a Campionatului european și că avem prima șansă în confruntarea cu Danemarca pentru turneul final olimpic (victoria la două goluri diferență sau chiar un 1—0 la București ne-ar fi de ajuns) reprezintă „puncte forte".

Firesc, ne gîndim acum la anul viitor, cu mult așteptatele sale „sferturi" ale C.E., în primul rînd. Că vom cădea cu Anglia sau cu Italia, cu U.R.S.S. sau cu Iugoslavia și că în această fază superioară vom fi, poate, eliminați, trebuie **— în această fază de dezvoltare atînsă de fotbalul românesc** — să ne intereseze și eventual SĂ NE AFECTEZE mai puțin. Calificarea pentru Mexic, prezența noastră bine conturată de la Guadalajara, clasarea printre primele opt echipe naționale europene **(pe bază de competiție și nu de clasament subiectiv**, pe criterii arbitrare, de genul celor publicate anual de „France Football") reprezintă PERFORMANȚE REALE, **pe care trebuie să le apreciem**. Și, mai ales, pe care SĂ NU LE UITĂM dacă în primăvară vom face (exemplul e luat la întîmplare) cu R.F.G. 0—2 la München și „numai" 1—0 la București.

Mai mult chiar, poate n-ar fi rău să ne întrebăm — încă de pe acum, într-o perioadă urmînd unui succes — dacă **nu cumva performanțele echipei naționale sau ale unor echipe de club sînt mai bune decît cele la care am avea dreptul să aspirăm față de numeroasele probleme de organizare, de structură, încă insuficient puse la punct în fotbalul nostru ...**

Temerile legate de alcătuirea programului acestui tur de campionat se dovedesc îndreptățite. Ne-am aglomerat cu un final de cinci etape în interval de 15 zile, patru dintre ele intrînd în decembrie ! Lucru neobișnuit, greșeală de pe urma căreia suferă atît **nivelul partidelor** (desfășurate pe terenuri improprii unui joc de calitate), cît și **munca de instruire și** — aspect ce nu trebuie trecut cu vederea — **casieriile cluburilor**, pentru că vremea rece, ploioasă ca și „orele mici" de începere (fatale, în decembrie) alungă spectatorii. De ce s-a ajuns aici ? Argumentul că iarna s-a grăbit nu e de luat în considerație pentru că — excepțiile sînt doar excepții ! — **decembrie nu este, în condițiile climei noastre, o lună de jucat fotbal, mai ales în ritmul a cinci etape miercuri-duminică !** Credem că programul a fost, de la început, greșit conceput. Într-adevăr, primele zece etape (august-octombrie, cînd timpul a fost favorabil) s-au jucat **numai duminica**. De ce — dacă datele erau insuficiente din cauza calendarului internațional — nu s-au programat **etape miercurea în prima parte a sezonului**, ceea ce ar fi fost mai avantajos din toate punctele de vedere ? În orice caz, se conturează din nou, pentru multe echipe, o vacanță (reală) de iarnă foarte scurtă, de atîtea ori incriminată atît de jucători, cît și de tehnicieni.

București, joi 26 noiembrie, ora 7 dimineața, în hall-ul Hotelului Ambasador...

Înconjurați de valize, jucătorii echipei reprezentative a Țării Galilor așteaptă autobuzul care-i va duce la Aeroportul Otopeni.

Deodată, fac ochii mari. Pe ușă, apare... Mircea Lucescu. Îi salută, le strînge mîinile.

— Cu ce treburi ești, pe aici, la ora asta ?, îl întreabă, surprins, Ron Davies.

— Am venit să vă conduc la aeroport...

Scurt moment de tăcere. Britanicii se privesc unul pe altul, apoi Millington îl îmbrățișează pe căpitanul echipei noastre naționale. Și spune, ca pentru sine : **„Nicăieri, în lume, pe unde am umblat, căpitanul echipei cu care am jucat nu ne-a condus, la plecare... It's a real fair-play"...**

Ancheta noastră de sfîrșit de an se desfășoară în mijlocul unui interes general, pe care-l probează nu numai miile de plicuri pe care le-am primit pînă acum și care cuprind „voturile" iubitorilor de fotbal din toate colțurile țării, ci și paginile de comentarii care însoțesc cupoanele de participare. Faptul că desemnarea celui mai bun fotbalist român al anului se face printr-o LARGĂ ȘI COMPETENTĂ CONSULTARE, în afară de **cititori** dîndu-și concursul la stabilirea rezultatului final **antrenorii divizionari A, ziariștii și comentatorii, radio-t.v.** ca și... **notele obținute** pe întregul an, **conferă anchetei noastre un prestigiu, o garanție de seriozitate** pe care o apreciază atît publicul, cît și forurile sportive.

Desigur, și dv. doriți ca rezultatul final să fie cel mai just, cel mai real.

Așa încît... cuponul din pagina a 12-a vă invită să vă înscrieți printre participanți. Poate conta fotbalistul dv. favorit pe un vot în plus ?

Liderii autoritari ai celor două serii de Divizia B, (au cîte 5 puncte avans!) **Sportul studențesc** și **C.S.M. Reșița** își validează, la încheierea turului, aspirațiile la fotolii divizionare A. Studenții bucureșteni înregistrează și performanța (rărisimă la divizia secundă !) de a termina o jumătate de competiție cu cifra zero pe coloana meciurilor pierdute.

Simpatia noastră față de două echipe cu **tradiție** în fotbalul românesc ne îndeamnă ca, o dată cu felicitările cuvenite, să adăugăm și urarea de a-și reedita și în primăvară bunele comportări din sezonul pe care l-au încheiat duminică.

Radu URZICEANU

ARBITRUL, FACTOR EDUCATIV DE IMPORTANȚĂ DEOSEBITĂ

PUNCTE DE VEDERE

Problema educației fotbaliștilor noștri constituie una din preocupările majore și active ale federației de specialitate. În consfătuirile ce le-a ținut la București cu conducători din cluburi, forul de specialitate a analizat toți factorii care contribuie la educarea sportivului, a cărei expresie pregnantă este **disciplina pe stadion, în fața publicului spectator, devenit cu timpul tot mai exigent.**

S-a evidențiat că la procesul de educație contribuie în primul rînd factori de contact apropiat : colegii, școala, familia, fratele mai mare, prietenii, secția de fotbal, clubul, antrenorul, publicul etc...

S-a omis, însă, unul dintre ei, deosebit de important : ARBITRUL.

Conducătorul de joc preia, ca să zicem așa, procesul de educație, prezentîndu-l sub formă de examen public, de spectacol, asumîndu-și rolul-cheie al tuturor factorilor cauzali, care concură la succesul sau insuccesul acestei manifestări. După cum este bine știut, pregătirea imediat premergătoare jocului se face în vestiar, unde jucătorii sînt examinați de medic și, după caz, li se face masajul necesar. Aceasta este pregătirea fizică dinaintea jocului. Urmează pregătirea tehnico-tactică și apoi pregătirea morală. Reacția jucătorului este cea firească, inevitabilă. Fizicul biciuit se manifestă prin instinct, care, la rîndul lui, se servește de temperament, acest dușman pe care-l purtăm în noi și care, uneori, devine stăpînul nostru nemilos, care ne creează adeseori multe și grave neplăceri. Pregătirea intelectuală, sau tehnico-tactică, a jucătorului e preluată cu discernămînt de rațiune, care pentru a-și duce la îndeplinire rolul, se servește de voință, paznicul necruțător al pașilor noștri.

Între acești doi poli, ca printre cele două stînci mitologice Scylla și Carybda, arbitrul trebuie să cîrmuiască cele două corabii, echipele angajate în luptă. Lui i se cere a fi în primul rînd iscusit. Lui îi revine rolul să le poarte pe marea învolburată a pasiunii publicului, care uneori se dezlănțuie în talazuri uluitoare.

Iată deci că **arbitrul trebuie să fie o personalitate remarcabilă prin calitățile sale deosebite, inteligent, observator fin, fizicește sprinten, spre a putea fi mereu pe față ; un judecător drept, cu multă spontaneitate, foarte modest și foarte mîndru, deosebit de** autoritar, foarte înțelegător și, **în același timp, intransigent.** Trebuie să fie rațional și afectiv, fiindcă numai astfel poate simți jocul ce evoluează sub bagheta sa.

Arbitrul, cel dintîi, trebuie să înțeleagă că jocul de fotbal are ceva măreț în el, prin **lupta cavalerească și cinstită pentru victorie**. Trebuie să supravegheze cu grijă și cu spirit de dreptate, ca în lupta pe care o conduce și care uneori devine dramatică, să nu-și facă loc necinstea. **Numai de pe o astfel de platformă morală superioară, cavalerii fluierului pot arbitra corect, pot contribui decisiv la educarea tinerilor jucători.**

Este imperios necesar ca **OBIECTIVITATEA, ECHITATEA** și **CURAJUL** să constituie trăsături dominante ale arbitrajului, deoarece orice act de nedreptate, mai ales vehiculat de lipsa de curaj, sau chiar de... alte cauze, poate duce la abateri de la disciplină, din partea celor lezați.

Hotărît lucru, cel mai important fapt într-un joc, este gestul de indisciplină săvîrșit de jucătorul de fotbal. Dar de ieșirea sa nesăbuită, nu întotdeauna numai el se face vinovat. De aceea, asemenea manifestări trebuie evitate de toți cei cărora le stă în putere a face aceasta și în primul rînd de către arbitru.

Ne place ca în fotbal să vorbim de cavalerism, ceea ce implicit ne obligă să ne gîndim la dreptate, iar atitudinea protestatară față de arbitrajele nedrepte, orice expresie dură ar avea, pe undeva trebuie totuși înțeleasă.

Disciplina în fotbal își are rolul său și trebuie cultivată permanent. Ea însă rămîne un mijloc și nu un scop. Este necesară pretutindeni și mai ales în sport. În fotbal arbitrul are și rolul de dirijor; un dirijor care răspunde de reușita spectacolului. Dar, cum sînt la noi unele arbitraje și unii arbitri...

De aceea am considerat ca foarte actuale aceste cîteva considerațiuni.

TITUS LUCACIU
membru al secției de fotbal a Universității din Cluj

Carnet

MORȚI, RĂNIȚI...

de EUGEN BARBU

Meciul **Dinamo—Steaua** s-ar putea să fi fost frumos în prea multa lui bărbăție. Există, cum știm, amatori de lupte de cocoși, de corride, de catch și așa mai departe. În ce mă privește, eu nu sînt decît un amator de fotbal și fotbalul a cam prea lipsit de pe terenul din Ștefan cel Mare. A lipsit pentru că nu a încăput între disputele violente din teren. Reporterul radiofonic Ghițulescu a găsit cea mai nimerită expresie pentru această partidă care semăna mai mult a război decît a luptă sportivă: „Dragi ascultători, terenul de joc seamănă cu un spital de campanie".

Într-adevăr, a existat un moment către sfîrșitul primei reprize cînd arena „Dinamo" arăta ca la Waterloo, dar nu înainte de bătălie, ci după. Dinu lovea cu sete, ca și Vigu, în adversari. Nu se lăsau nici Cheran, nici Deleanu, cum nu se lăsa blîndul Nunweiller VI pe care nu-l știam atît de sîngeros.

E trist. Pînă acum o săptămînă, toți actorii acestui masacru stăteau în cantonament la Snagov și dădeau la pește, jucau biliard sau își povesteau frumoase amintiri. În această miercure plină de ceață și umezeală, plină de nervi și de drăcușori drăgălași, piciorul era cel mai căutat articol. Care, pe unde apuca, lovea. Otto Anderco, pe post de samaritean milostiv, împărțea frumoase lovituri de balon reluat, **mingi de arbitru**, cu alte cuvinte, punea fluierul în gură și nu scotea, să-l tai, cartonașul galben, ce atîta bine ar fi făcut jucătorilor ! A făcut-o **în general**, la începutul reprizei a doua — dînd un avertisment colectiv, tardiv și inutil. Astfel a fost posibil ca Iordănescu, unul dintre jucătorii noștri cei mai buni, să părăsească terenul șchiopătînd, în imposibilitate de a termina partida. Cel care a contribuit cel mai mult la această operație de scoatere la pensie de timpuriu a fost dragul său coleg de națională, Dinu.

La drept vorbind eu nu mai înțeleg nimic.

Să fie vorba de un cinism extrem, să fie vorba de polite pe care noi nu avem de unde le cunoaște, să fie amoruri trădate la mijloc ? Totul e profund misterios ! Misterios și dezolant pentru că, din nefericire pentru noi toți, avem nevoie și de Dinu și de Iordănescu și de Vigu. Dacă o să-i suspende Federația (și rău nu ar face) forma lor va scădea și de aici pagubă pentru Națională. Ce era de făcut ?

Cred că antrenorii ar fi trebuit să intervină viguros de pe margine și să tempereze aceste excese dăunătoare. Dar ajunși aici trebuie să vorbim despre arbitrajul lui Anderco. El a fost slab, ezitant și i-aș reproșa și neacordarea unui gol perfect valabil înscris de către Deleanu (pe micul ecran, de trei ori a fost reluată faza și s-a văzut limpede că fundașul dinamovist nu a fost în ofsaid, urmărind faza). Dacă mai adăugăm la toate acestea și faptul că s-a lăsat îmbrîncit de către jucătorii în alb pentru că prea era nehotărît, avem întreaga imagine a unei conduceri mai mult decît mediocre a partidei.

Ce-ar mai fi de semnalat în această partidă tristă ? Debutul tardiv și nesemnificativ al lui Ion Constantin la **Steaua** (jucător luat degeaba **Jiului** unde ar fi fost foarte util), rivalitatea nesîngeroasă a fraților Dumitriu, puși în situația de a juca în două echipe rivale și poate pofta de joc a lui Doru Popescu. A învins **Dinamo** cu 1—0 după ce Nunweiller VI a străbătut în dribling o apărare care de mult dă semne de osteneală maximă.

În țară, remarc, punctul obținut de **Politehnica Iași,** în deplasare, în fața **Crișului,** punct de aur dacă ne gîndim la situația celor două echipe, înfrîngerile la scor ale **Universității Cluj,** la Petroșani și a **Argeșului,** la Tîrgu-Mureș, unde miracolul Dobrin nu s-a mai produs în continuare. Înfrîngerea echipei din Bacău, aflată în liftul clasamentului la un etaj nesperat, face ca meciul de azi de la **Arad** să se desfășoare la o temperatură mai normală.

Cam atît.